

Foto: Sevkut Kurtius / Ilhan Durupinar 1959

DEL 1:

Båden i Ararats Bjerge

Da jeg første gang så dette objekt i 1983 var min umiddelbare opfattelse,
at dette blot var et jordskredsområde, hvor objektet var blevet dannet naturligt og tilfældigt.
Men fra en helikopter kunne jeg se, at det lå netop ved begyndelsen til flaskehalsen.

Det så nøjagtigt ud, som når man flyver henover Atlanterhavet
og ser de store atlanterhavsskibe.

Det gav mening efter aerodynamiske og fysiske love,
at „Arken“ lå netop dér i midten af mudderfloden.

Så jeg forstod, at formationen ikke var opstået omkring den store sten,
som man forhastet slutter.

Den er sig selv.

(Dr. Salih Bayraktutan, professor in Geology)

Kapitel 1

Dér er Arken!

- Dér er Arken! sagde Elin Berglund og pegede op mod toppen af de forrevne gråbrune, sedimentære bjerge.

- Hvor? spurgte vi alle forventningsfulde og utålmodige efter at have rejst i to dage.

- Dér – ved siden af det grønne område...

Nogle skimtede efterhånden et symmetrisk omrids. Jeg kunne ikke få øje på det, selv om jeg længe stod og spejdede på tåspidserne.

Nu befandt vi os mindre end fem kilometer fra et fund, som mange anså for at være resterne af selveste Noahs Ark!

Det lå ikke på Mt. Ararat, hvor så mange arkjægere havde søgt i århundreder. Det lå på den anden side af Aras-dalen i nogle bjerge, som var ukendte for de fleste vesterlændinge. Det lå ca. 20 km. syd for Mt. Ararats fod – tæt på grænsen til Iran.

Et mystisk objekt dukker frem

Indtil april-maj 1948 var der intet at se af "Arken" i disse kurdiske bjerge. Kun mudder og græs dækkede den skrånning, hvor det bådformede objekt pludselig en dag dukkede frem af mudderet. Af en eller anden grund blev skrånningen kaldt for Mashur – det betyder Genopstandelse.

Men i 1948 var der en række jordskælv i denne del af Tyrkiet, og pludselig sås et omrids stikke op af mudderet. På afstand kunne omridset se ud til at have form af en kæmpemæssig båd...

Elin Berglund (nr. 2 fra venstre) og de danske deltagere kigger forventningsfulde op mod „Arken“, mens dr. Salih Bayraktutan (th.) genser „det bådformede objekt“, som han har undersøgt i 20 år.

Den danske ekspedition ved vejskiltet, der peger op imod Nuhun Gemisi, Noahs Båd, lige før turen op i bjergene til højre. Yderst t.h. ses TV2s journalist Joakim Frøsig

Geologen Dr. Salih Bayraktutan var en af vores guider - her er han sammen med TV-journalist Joachim Frøssig

Den lokale kurdiske befolkning i den nærmeste landsby, Uzengili, fortæller, at de straks forbandt dette omrids med Nuhun Gemisi - Noahs båd. Måske fordi omridset var stort og havde form som en båd. Måske fordi en gammel kone kort forud havde haft en drøm, hvori hun efter eget udsagn fik besked om, at Noahs Ark skulle dukke op, og at en lokal mand ved navn Hassan skulle bevogte den.

Reshit, den unge færehyrde, som først fik øje på det mærkelige omrids, fortalte snart om det nede i byen Dogubayazit – Tyrkiets østligste by. En velhavende lokal bonde tog nyheden med på en rejse til Istanbul – 1300 km vestpå. Men inden nyheden dukkede op i den vestlige presse, havde en amerikansk journalist i Istanbul byttet rundt på geografien. Al interessen for at finde Noahs Ark havde hidtil koncentreret sig om Mt. Ararat, derfor troede han, at dette var endnu en Mt. Ararat-historie, og placerede Reshits fund ”2/3 oppe på Ararat-bjerget”.

Arkjægerne forsøgte at få de sparsomme nye oplysninger til at passe sammen med dem, de allerede havde samlet. I mange år var de overbeviste om, at denne Reshit, som de ikke bagefter kunne finde, havde set Arken på selve Mt. Ararat.

Imens fik det bådformede objekt lov at ligge uberørt i 11 år...

Durupinars luftfotos afslører en „båd“

Men en dag i sommeren 1959 fløj en tyrkisk kaptajn, Sevdet Kurtis, og kortspecialist, İlhan Durupinar, hen over området og fotograferede det bådformede objekt fra luften. Billedet blev trykt i bl.a. det amerikanske billedblad Life. Det blev startskuddet til en ny stor interesse for at finde Noahs Ark – på Mt. Ararat. Ganske vist lå det bådformede objekt ikke på dette bjerg, men det var der ikke så mange, der vidste. Det var jo alligevel derovre i bjergene et sted...

En amerikansk gruppe var dengang taget herved for at undersøge objektet. Men det var ikke den store succes. Skuffede over ikke at finde andet end jord rejste de tilbage og endnu engang blev stedet glemt i mere end et årti. Men i midten af 70'erne begyndte en særlig amerikaner igen at interessere sig for objektet. Men de toneangivende arkjægerne tog ikke denne mand alvorligt. For Arken skulle jo ligge på Mt. Ararat, mente de ganske bestemt.

Men den særlige amerikaner havde år for år opdaget mere og mere, og en dag anerkendte de tyrkiske myndigheder hans fund og gjorde stedet til fredet nationalpark.

Det tyrkiske militær havde anlagt en grusvej, så man kunne køre næsten helt derop ad stejle bjergveje, når der ikke var sne. Det var forholdsvis nemt for os finde frem til stedet.

- Så kører vi igen, råbte Elin.

Hurtigt kom vi ind i den lille bus, vi havde lejet i Istanbul, og kørte op ad de snoede grusveje.

Da vi nåede rundt om det sidste hårnålesving i godt 2.000 meters højde, lå ”Arken” dér pludselig til venstre for os på en bakkeskråning.

Noter:

¹ Clifford L. Burdick, Ph.D. skriver i ”Ararat – the mother of Mountains” CRSQ Vol. 1 No. 4 Juni, 1967, at Mt. Ararat består af mindst tre vulkanske lag fra forskellige tidsperioder under og efter oversvømmelsen (syndfloden) og at hele den nordøstlige side af Mt. Ararat blev sprængt væk under et kæmpemæssigt vulkanudbrud, som formentlig fandt sted nogen tid efter at vandet var sunket. Et udbrud, der kan sammenlignes med det, der begravede Pompeji under lava. Stedet er nu kendt som Ahora Kløften, hvor et jordskælv igen i 1840 udslættede en landsby og Sct. Jacobs kloster, som lå et stykke oppe af bjergsiden. Store bjergdele blev spredt kilometervis omkring, og asken spredtes i 100 kvadratmiles omkreds og lå i flere hundrede fods tykkelse tæt på bjerget og i flere fods tykkelse 10 miles fra bjerget, mener Burdick.

En lang oval forhøjning, som skilte sig ud fra omgivelserne med sine markante kanter. Til højre for den lå der ligesom en skygge af jord, så det kunne være lidt svært at se, hvad der var „båden“, men nu nærmede vi os stedet.

- Den ligger jo næsten i en dal...? Strandede Arken ikke på et bjerg? bemærkede jeg til Elin, som tidligere havde været hernede og var vores guide på denne tur.

- Jo, men Arken har heller ikke altid ligget her, den er *sejlet* herned oppe fra fjeldet dér, lo hun og pegede op mod en stejl bjergkam i ca. 2700 meters højde. Jeg fandt senere ud af, at den bjergkam på tyrkisk kaldtes noget, som kunne oversættes med ”Heltenes Arnested”.

Da Mt. Ararat eksploderede...

Geologen dr. Salih Bayraktutan, som vi havde hyret til at tage med os, forklarede, at mudder fra flere enorme bjergskred var skyllet ned gennem dalsænkningen sammen med mægtige vandmasser fra punkterede forhistoriske søer.

Hans teori var, at det bådformede objekt tidligere havde ligget oppe ved bjergkammen og var rutsjet med muddermasserne ned til sit nuværende sted. Men det var sket for mange år siden – måske flere årtusinder.

Måske var mudderskredet sket samtidig med, at en stor del af Mt. Ararat engang nærmest eksploderede under et mega vulkanudbrud ¹ og sprængte 1/6 af bjerget væk.

Man vidste ikke præcis, hvornår det var sket, men det måtte have været et udbrud af samme dimensioner, som da Mount St. Helens i det vestlige

Dér lå det bådformede objekt, som et mægtigt skib på vej ned i dalen fra sin første havn - tvillingebjerget Yigityatagi - i baggrunden

USA en søndag morgen d. 18. maj 1980 eksploderede - og spredte asken helt til Japan...

Jordskælvet på Mt. Ararat havde efterladt en kæmpemæssig kløft i bjerget – den såkaldte Ahora kløft. Betydningfuldt nok var det netop i dette mægtige Ahora-krater, at så mange arkjægere stadig forgæves søgte efter Arken. Ingen havde hidtil fundet håndgribelige spor efter Arken på Mt. Ararat – men jagten fortsatte år efter år.

- *Jetzt gehen!* sagde den tyrkiske chauffør (tv.)

Her stod vi nu og kiggede på det eneste tegn på et forhistorisk skib, som indtil dato var fundet her i bjergene. Og det lå *ikke* på Mt. Ararat, men ca. 20 km. syd for – på et ukendt og overset bjerg...

Som et fatamorgana...

Den tyrkiske chauffør standsede og beordrede os ud på tysk: "Jetzt gehen!" Han havde været gæstearbejder i Tyskland. Vi steg ud for at beundre det sagnomspundne "skib", som nu kun lignede en mærkværdig forhøjning i landskabet. Alligevel tror jeg, at vi alle fornemmede historiens vingesus, som om vi her var dumpet fem tusinde år tilbage – til urtiden. Til Noahs dage...

Vi skyndte os at indfange stedet på billeder og video, selv om vi snart ville få bedre billedmuligheder. Endnu holdt vi os i ubevidst ærbødighed på afstand ca. 500 meter fra stedet. Det var, som om vi ikke turde risikere, at dette var et fatamorgana, som igen forsvandt, før vi nåede helt frem til det.

Kunne det virkelig være Arken...?

På forhånd var vi gennem vore studier blevet klar over, at vi ikke ville finde en velbeholden ark af træ, som stod uberørt efter 5.500 års² barsk klima. Vi vidste, at der måtte være tale om en slags aftryk i jorden. Træet ville være enten rådnet eller forstenet efter alle disse år. Men blot at finde det mindste tegn på, at Arken virkelig fandtes, var en sensation.

Og her stod vi så og kiggede på en formation, der var ca. 158 meter lang – samme længde som Arken havde haft ifølge Bibelen.

Kunne det virkelig passe, at Noahs gode skib igen var dukket op efter alle disse år, hvor Arken kun havde overlevet som en myte?

Salih og Hassan

Mens vi stod dér på bakketoppen med udsigt til "Arken", holdt dr. Salih Bayraktutan - den tyrkiske videnskabsmand – et geologisk foredrag, som vi senere skal vende tilbage til. Salih er geolog og professor på Atatürk Universitet i Erzurum. Han har tålmodigt arbejdet med fundet i næsten tyve år, uden nogensinde at kunne gøre sine undersøgelser færdige på grund af

manglende midler og svigtende partnere. Jeg forsøgte at oversætte den distræte mand for gruppen, men hans sætninger var længere end Arken selv, og til sidst lod jeg ham forklare uden forstyrrende afbrydelser – og han bemærkede da også først til allersidst, at jeg ikke længere oversatte.

Salih var ikke uden selvironi og kom fint ud af det med TV2-fotograf Magnus Platz, hvis finurlige og sorte danske humor ellers ikke var for nybegyndere.

Magnus og TV2s journalist Joachim Frøsig havde i mellemtiden slået en klo i Hassan, en gammel kurder fra den nærliggende landsby, Uzengili.

Hassan påstod i det TV-indslag, de optog, at en nabokone dengang i 1948, da objektet kom til syne, i en drøm fik besked på, at Arken ville blive opdaget og at han, Hassan, skulle vogte den. Det gør Hassan så – og brygger gerne tyrkisk te i glas til os valfartende udlændinge, som er kommet hertil langvejsfra for at se hans gode skib: Nuhun Gemisi.

Mysteriet Wyatt...

TV-holdet stod på kanten af bakketoppen og lod Hassan via en kurdisk tolk fortælle om, hvordan han en dag for mange år siden havde set en mystisk fremmed ligge og sove ovenpå det bådformede objekt.

Hassan havde nærmet sig med mistro og forsigtighed. Han havde ikke noget imod at slås. Tyrkerne sagde, at kurderne altid sov med en kniv på sig. Hassan listede sig helt tæt på og stak en pistol op i fjæset på den sovende fremmede, som overrumplet forsøgte at få samling på sine tanker og forklarede, at han havde vandret rundt i bjergene for at finde det sted, som den tyrkiske pilot havde afsløret fra luften. Til sidst havde han udmattet lagt sig til at sove på selve "Arken". Sådan var det gået til at de to havde mødt hinanden, og straks efter var de blevet venner for livet.

Nu var Hassans ven død. Han hed Ron Wyatt og kom fra Nashville, USA.

Wyatt var et mysterium. Forud for rejsen havde jeg læst masser af artikler om denne mand. Der var meget kritiske artikler i mellem, som påstod, at han var en utroværdig eventyrer. Nogle forsøgte at latterliggøre ham, bl.a. ved at foreslå, at han i stedet skulle have skrevet afsnit til Indiana Jones-serien. Men rent faktisk havde han været bortført af kurdiske terrorister; der var blevet dræbt mennesker lige omkring ham; han var blevet beskyldt for spionage og havde været fængslet i Saudi-Arabien. Så sammenligningen med netop Indiana Jones var ikke helt ved siden af.

Kilden til kritikken var som regel amerikanske kreationister, som var overbevist om, at Arken skulle ligge på Mt. Ararat i stedet for her.

Umiddelbart var det svært for os udenforstående at begribe denne strid. Og det gjorde det bestemt ikke nemmere at finde sandheden.

Jeg spurgte Elin, som personligt havde kendt Wyatt og været med på hans undersøgelser i Egypten kort før han døde i 1999, hvad hendes indtryk var af manden. Hun havde kun godt at sige om han. Men jeg vidste at andre beskyldte ham for at være fuld af løgn, så jeg tog hendes forsikringer med et gran salt.

Hassan husker da „arken“ dukkede op af jorden

TV-fotograf Magnus Platz optog fire timer video fra den første danske ekspedition i maj 2001. Det blev klippet sammen til et 9 min. og 30 sekunders indslag i TV2.

Nu gjaldt det om ikke at falde i en af grøfterne, men at finde frem til sandheden om Noahs Ark – uanset, hvad man så ellers mente om Wyatt.

Syndfloden...?

Geologen Salih Bayraktutan havde nu endt sit foredrag om, hvordan formationen ikke kunne være opstået naturligt, og hvorfor den blev stående med sine skarpe kanter trods landskabets voldsomme erosion og de sedimentære bevægelser i undergrunden.

Endelig begyndte vi at gå over mod formationen. Nu skulle vi endelig over til "Arken". Nu skulle vi gå på "noget", der måske engang for 5.500 år siden havde fragtet Noah og hans familie og en masse dyr under den store Syndflod.³

Syndflod...? Ja men var dét da ikke bare en skrøne...?

Også det skulle vi dykke ned i. Vi vidste f.eks., at amerikanske forskere for nylig havde gjort nye opdagelser om en "syndflod" i Sortehavet – kun 300 km. nordvest for vores ark-fund. Også andre steder i verden fandt man geologiske tegn på en oversvømmelseskatastrofe for årtusinder siden.⁴ Tegnene blev tolket forskelligt – alt efter geologernes personlige overbevisninger.

På holdet var der både kristne og ikke-kristne. Nogle troede fuldt og fast på Bibelen, nogle tvivlede, et par stykker havde en anden religion. Men uanset hvad vi troede, så vidste vi, at både Syndfloden og Arken var to af menneskehedens store gåder, som ikke blot var beskrevet i Bibelen, men også i andre gamle historiske kilder.

Noah og Arken er en del af hele verdens kultur. Næsten alle børn har hørt den historie. Den findes ikke blot beskrevet i kristendommen og jødedommen, men også i Islams hellige bog, Koranen. Også hos indianerne og kineserne kender man historien. Overalt i verden findes der beretninger om en mægtig oversvømmelse – og otte forfædre, som i flere kulturer er blevet gjort til guder.

Var det blot myter - eller var der bag myterne også tale om historiske begivenheder? En del af verdens allerførste urhistorie?

Jo længere jeg dykkede ned i denne urhistorie med de ældgamle kilder, desto mere spændende blev den.

Kunne den ligge på Mt. Ararat?

Mens vi travede over imod det bådformede objekt, havde vi det mægtige Mt. Ararat bjerg på vores venstre side. Det var en stadig udfordring til vor interesse for det nye fund.

I årene forud for vor første ekspedition til Durupinar-fundet, havde jeg fulgt med i efterforskningen efter Arken på Mt. Ararat gennem bøger og artikler.

De sidste 50 års efterforskning har stort set koncentreret sig om bjergbestigning af Mt. Ararat. Der er skrevet et utal af bøger, bl.a. om de fantastiske historier, der verserer, og om mennesker, der mener at have set selveste Noahs Ark på det store bjerg.

Noter:

² Ifølge Bibelens kronologi i de fleste oversættelser skulle der være gået ca. 6.000 år fra skabelsen af Adam og indtil nu. Syndfloden kom i år 1656 efter denne udregning. Dvs. 2.344 før Kristus.

Men en revideret kronologi, som vi præsenterer senere, når frem til, at Syndfloden skal rykkes helt tilbage til ca. 3.537 f. Kristus - og altså for ca. 5.541 år siden i år 2004.

Forfatteren og journalisten Rene Norbergen, der skrev "The Ark File" anslog tidspunktet til 3.398 f.Kr. efter at have studeret den *græske* Septuaginta version af Gamle Testamente.

³ Den bibelske beretning om en verdensomspændende oversvømmelse pga. menneskets ondskab står i 1. Mosebog kapitel 6-8.

⁴ Se kortet med markering af, hvor der findes syndflodsberetninger andetsteds i bogen.

Derfor var det lidt af et chok, da jeg hørte om Durupinar-fundet, som slet ikke lå på det kendte bjerg. Hvis Durupinar indeholdt resterne af Arken, måtte mange af disse historier og beretninger være usande. Det var ikke nogen rar tanke.

Her lå et større studium forude, når vi vendte hjem. I de kommende kapitler skal vi gennemgå resultaterne af denne research af kilderne.

Vi skal også møde den ældste "overlevende" efter de første moderne ekspeditioner i 1960 på Mt. Ararat, kunstneren Elfred Lee, som jeg har interviewet. Han har personligt kendt mange af de personer, som påstår at have set Noahs Ark på Mt. Ararat. Han har tegnet og malet deres beretninger. Og han har selv været oppe på Mt. Ararat og søgt efter Arken. Han tror stadig, han véd, hvor den er. Og han venter på et guddommeligt tegn – så vil han igen tage afsted. Men han forsøger at holde arkfeberen i ro indtil et sådant tegn kommer. Hvis det kommer.

Noget af det, han kan fortælle, og det, jeg selv har fundet frem til, vil formentlig chokere mange ark-interesserede.

Men lad os komme igang.

*- Vi gik rundt på „arken“ i
timevis og undersøgte den...
I forgrunden er det skibs-
byggeren Niels Lind.*

*Vi var rejst til den allerøstligste og fattigste del af Tyrkiet..
Rejseruten på 2001-ekspeditionen omfattede også Abrahams Haran (Karan) og Sanli Urfa
(Ur) i det sydlige Tyrkiet, samt en afstikker for at finde
et muligt Babelstårn under en opdæmmede del af Eufrat-floden.
Mere om det i kapitel 12.*

